

Tilboð til foreldur í velferðarsamfelagnum:

Börn gerast »lyklabörn«

— tí ansingarpláss ikki er fyri teimum, tá tey koma úr skúla. Hetta vilja foreldur ikki góðtaka. Ein foreldrabólkur, sum umboðar allar stovnarnar í Havn og starvsfólk, hava tikið seg saman um at fáa frítíðarheim sett á stovn.

Dagstovnarnir kenna seg kroystan, tí børn í 1. flokki vilja sleppa í barnagarðin at spæla, tá tey koma úr skúla. Stovnarnir vita, at børnini ganga einsamøll, tí foreldrinir ikki fáa barnaansing, men kortini eru hesi børn so smá, at tey ikki kunnu vera einsamøll. Hetta skapar ótryggleika — bæði hjá foreldrum og børnum. Stovnarnir eru maktaleysir. Teir hava ikki møguleika at hjálpa.

— Vit liva í einum frium samfelagi, sum gevur øllum rætt til arbeiði, men rætturin er bert ein ímynd, tá foreldur ikki fáa loyvi at velja, hvussu gerandisdagurin hjá børnum teirra skal myndast.

— Nakað soleiðis tók ein pápi til, tá Sosialurinn hitti foreldur, sum eru í trongstöðu, tí tey eiga børn í 1. skúla flokki, sum eingin møguleiki er fyri at fáa ansað, meðan foreldrinir arbeiða.

— Tað er heldur einki alternativ at halda, at t. d. mamman bara skal heim aftur úr arbeiði, tí tá er

tann frii rætturin til arbeiði skerdur.

— Foreldur í Havn eru í trongum sköm, orsakað av at tey ikki fáa ansingarpláss fyri børnum, sum nú eru farin í 1. skúla flokk. Tey vita sær ikki sini livandi ráð.

Seinastu árin hava foreldrabólkar tikið seg saman um at krevja eitt frítíðarheim til børnini, men hóast royndir hava verið nógv og góðar, so hevur tað verið sum at sletta vatn á gás, — myndugleikarnir í Havn hava sovið — teir sova enn, um ikki skil fæst á ansingar-

spurninginum.

Føroyar er helst tað seinasta samfelagið í okkara heimsparti, sum ikki tekur ábyrgdina, tá tað snýr seg um tryggleikan hjá børnum, tá foreldur eru í útiarbeiði.

Hetta er veruleiki hjá foreldrabólki, sum nú vil hava greiðu á, um myndugleikarnir framvegis ætla at sieppa sær undan ábyrgdini, at fáa børnum og foreldrum tryggleika í gerandisdegnum.

Foreldur: — Vit hava roynt alt, sum hugsast kann. Hava sett lýsing í bløðini, um onkur vil ansa

bytt sundur millum starvsfólk.

— Tá tann trupulleikin kemur, standa bæði foreldraporini á berum.

Børn teirra skulu ganga frá útast í Marknagilsvegnum, heim í Venjingarskúlan.

Hvussu hesi foreldraporini kenna ótryggleikan í gerandisdegnum, nýst einn ikki at spyrja um. Bert hugsanin um ferðslu-ruðuleikan við Venjingarskúlan í hesum døgum og skúlavegurin úr Marknagili, man verða nóg mikið at fáa skjálvtu av!

Aftur onnur foreldur hava 12 ára gamlan drong, sum gongur einsamallur, meðan foreldrinir eru til arbeiðis. Hann leiðis av ikki at hava onkran at tosa við. Tí ringir hann til mammuna og órógv hana í tíð og ótíð.

— Sum mamman tekur til: — Tá vit hava samband umdagarnar, er tað bert sum órógv, tí vit kunnu kortini ikki tosa saman í mini arbeiðstíð, júst tá drongurin hevur brúk fyri tí.

— Eg kenni støðuna ótølandi og havi ringa samvitsku av hesum og hugs, hvat drongurin kann finna uppá.

Tá eg so komi heim aftur, er hann ikki inni, og eg veit ikki hvar hann er. Mangan hevur hann verið á seiðabergi, og tí gangi eg í ótta, til hann kemur heim.

Ein pápi sigur: — Vit liva í einum frium samfelagi, sum gevur einstaklinginum rætt til arbeiði í tryggleika.

— Hvar er rætturin til arbeiði verður, tá børnini ganga fyrri vág og vind?

Alternativt er ikki at koyra mammur heim úr útiarbeiði, tí sjálvsagt kann teirra partur í samfelagsløgum ikki skerast burtur. Tað er utopi!

Nógv betur hevði verið at skipa viðurskiptini fyri foreldrinum, so tey og børnini kendu seg trygg í gerandisdegnum.

Spurningur um frítíðarheim er ikki so kostnaðarmikil, at hann koyrir nakra kommunu av knórnum. Tað er bert logið, at politikarar hugsa soleiðis.

Foreldrinir tosa um, hvørjir møguleikar eru til at taka, so ein loysn kann fást beinanvegin. Talan er um at byggja dagstovn í Dj. Geilsgøtu, men har eru næstan eingi børn longur. Her hevði verið møgulegt at bygt frítíðarheim istaðin, tí Eysturskúlin er nærindis.

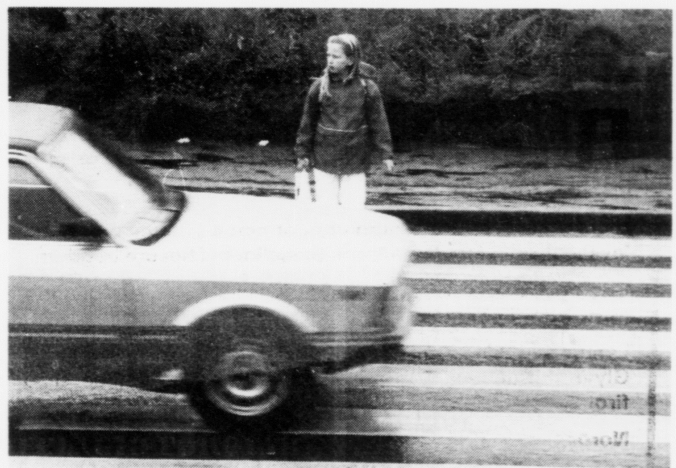
Onnur tosa um at fáa smærri eindir — eini sethús í grannalagnum, har børnini búgva. Hetta kundi virkað sum eitt opið heim, har t. d. ein pedagogur og ein hjálpari kundi verið um eini 20 børn. Tað er eingin ilga, tí slikt heim nýtist onga serkøna innrætting. — Bert eitt stað, har børnini kundu komið eftir skúlatíð, fingið ein drekkamunn og prátt við vaksnið fólk, aðrenn farið verður út at spæla.

Bólkurin, sum stríðist fyri frítíðarheimi, hevur fund við Byráðið, men kennir seg ikki vissan um, hvørt politikararnir skilja støðu teirra.

— Eitt eru tey tó sannførd um, at tey ikki longur kunnu góðtaka støðuna, at børn teirra skulu fáa ótrygg barnadagar, meðan foreldrinir økja um samfelagsløgurnar, við orku og skattapeningi.

Tey krevja sin part av aðóðanum.

Dagny

Seks-sjey ára gomul børn eru illa før fyri at klára seg í ferðsluni, sum nú er so nogv í Havn, at vandi er á ferð, tá t. d. børn í 1. flokki noyðast at gera royndina einsamøll.

Tað er ikki møgulegt hjá øllum foreldrum at leggja arbeiðstíðina eftir skúlatíðini hjá teimum smærnu børnunum, og tí hevði tað bót um tryggleikan í gerandisdegnum, at børnini høvdu eitt stað at venda sær til, sigur foreldrabólkurin.